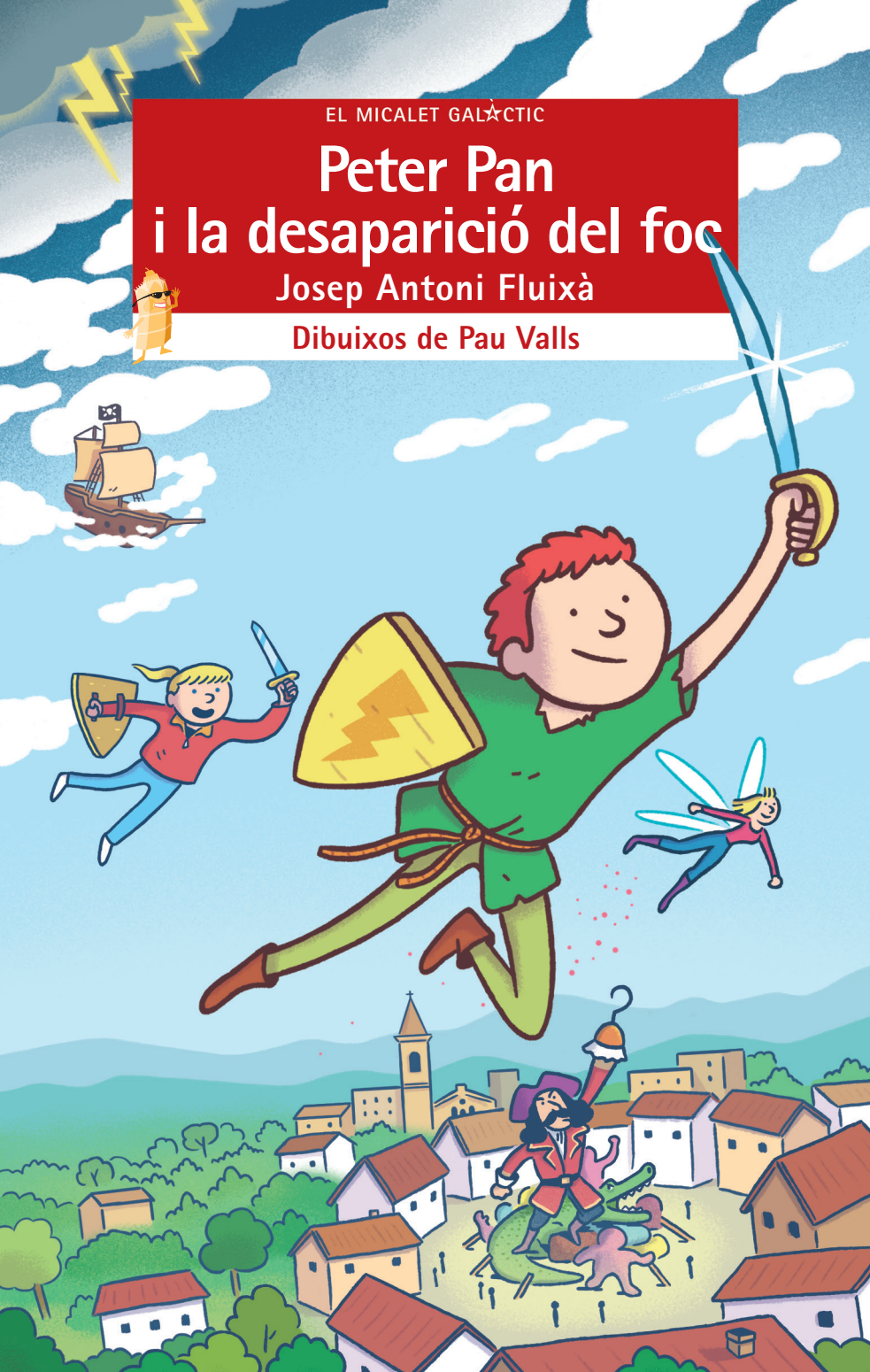

EL MICALET GALÀCTIC

Peter Pan i la desaparició del foc

Josep Antoni Fluixà

Dibuixos de Pau Valls

1

Una trobada impressionant

Tots els xiquets es volen fer grans, excepte un: Peter Pan. Encara que si l'observem amb atenció, sembla que almenys un poc sí que ha crescut. Sobretot, després de la seua última aventura coneguda, quan hagué d'enfrontar-se amb el capità Garfi per rescatar Wendy i els seus germans, segrestats pel malvat pirata.

Des d'aleshores, han passat molts anys, però com sabeu, al País de Mai Més el temps no transcorre de la mateixa manera i Peter Pan no es fa vell. No obstant això, sembla que la vida de Peter

ha canviat molt. Des que Wendy tornà al seu país, Peter s'ha trobat sol: sense els xiquets perduts i, sobretot, sense el capità Garfi, mort en la batalla final, devorat pel cocodril.

Durant anys, Peter tingué encara l'opció de visitar l'encantadora xiqueta anglesa de la qual, potser, estava secretament enamorat. Ja sabeu que, al principi, Wendy tornà en nombroses ocasions al País de Mai Més per contar-li històries. Històries que després, quan Wendy envellí i se li feren els cabells blancs, li continuà llegint la seua filla Margaret. Però, a la fi, Margaret també es va fer major i Peter començà a no reconèixer els néts i els rebesnéts de Wendy, que a cada viatge es feien més grans i eren ja uns homes fets i drets.

Per això, potser, arribà un dia en què, desmemoriat com sempre, s'oblidà definitivament de la raó per la qual visitava cada any la ciutat de Londres.

—No vas enguany a visitar Wendy? —li digué més d'una vegada la seua amiga més fidel, la fada Campaneta.

—Wendy? Qui és Wendy? —contestava Peter.

I Campaneta, com que el veia trist i avorrit, hi insistia a pesar de la gelosia que sempre havia tingut per la xiqueta anglesa:

–Per què no vas a guerrejar un poc amb el capità Smee?

–Perquè Smee no fa por! No té cap mà de ganxo i no és divertit lluitar amb ell. No aguanta ni un minut amb l'espasa!

I és que al País de Mai Més, sense Garfi, els pirates ja no eren com abans. Smee, el primer oficial del vaixell pirata nomenat ara capità després de la desaparició de Garfi, tenia i té –com ja sabeu– una cara de bona persona que fa riure quan s'enfada o quan vol fer de malvat. Quedaven, per sort, els indis per a distraure's i les sirenes, però Peter es cansava de tot.

De tot, excepte de viatjar. Potser aquesta era l'única afició que li quedava dels temps en què visitava Londres per retornar de nou, durant uns dies, al País de Mai Més, amb Wendy o Margaret, i escoltar bocabadat les històries que li contaven a la vora del foc en aquelles nits tan meravelloses plenes d'estrelles.

I probablement per això, a Peter se'l veu ara un poc més crescut: perquè, des de fa anys, ha començat a passar llargues estones fora del seu país i el temps, com ja sabeu –excepte a Mai Més–, corre sempre inevitablement.

Però això a Peter sembla no importar-li, almenys de moment, perquè, des de fa uns anys, els seus vols s'han fet més freqüents i diversos. Ja no visita només Londres. En les seues escapades del País de Mai Més ha començat a descobrir altres llocs igualment meravellosos: l'illa d'Irlanda, la costa de Bretanya, París, els països del Nord, Rússia i, des de fa poc, ha començat a anar cap al sud.

De fet, en un dels seus últims viatges li succeí una aventura inesperada digna de ser contada. Una primavera, observant com retornaven molts ocells de la seua estada hivernal procedents de les terres càlides, Peter decidí viatjar cap al sud per descobrir com eren aquells països dels quals les aus migratòries deien meravelles.

Volant, volant, Peter s'aproximà a la Mediterrània i, mentre sobrevolava a prop del País dels Collverds que niuen a l'Albufera, observà una gran quantitat de gent pels carrers d'un poble que no era ni menut ni gran. Hi havia moltes persones adultes, però abundaven, sobretot, els xiquets i les xiquetes que anaven amunt i avall, parant-se al voltant de taules en les quals es feien multitud d'objectes multicolors.

També n'hi havia alguns a dalt d'un cadafal ballant d'una manera estranya per a Peter i altres que jugaven al mig d'un carrer amb una pilota molt menuda que es llançaven amb força els uns als altres. Sens dubte, es tractava d'una festa, perquè també sonava la música.

Sorprés i encuriosit, Peter decidí aterrar i observar de prop què era tot allò. I, lògicament, no tardà a trobar-se envoltat per una bona colla de xiquets i de xiquetes que se'l miraven amb la boca oberta.

—Vas disfressat de Peter Pan? —li preguntà una xiqueta de cara somrient i ulls blaus.

—No, no vaig disfressat! Sóc Peter Pan.

—Oh! —van exclamar tots i, alhora, iniciaren un gran aplaudiment.

Peter no es deixà impressionar i sense perdre massa el temps preguntà:

—Què feu ací?

—Estem celebrant la Trobada d'Escoles d'Ensenyament en Valencià que fem totes les primaveres —li contestà la xiqueta dels ulls blaus—. A mi em diuen Carla. Vols que t'ensenyem totes les coses que fem?

Peter es veié portat per uns i per altres per tot un seguit de carrers plens de gom a gom i, fins i

tot, es parà en alguns dels tallers que hi havia per tal d'elaborar alguns dels objectes tan divertits i extraordinaris que per tot arreu es confeccionaven.

Tan bé s'ho va passar i tan ben acompanyat va estar que, quan es va acabar el matí, volgué continuar a la vesprada. I, quan tot el món semblava ja anar-se'n, encara tingué més ganes per a demanar si aquella festa continuava un altre dia.

—Tots els anys, quan és primavera en fem en totes les nostres comarques. És una manera de mostrar com estimem la nostra llengua.

—I fins a l'any que ve no podré tornar-vos a veure? —preguntà Peter decebut.

—Clar que sí! Si vols, pots vindre a visitar-nos a les nostres escoles —li digué Carla—. I a mi em pots veure també molts divendres al casal de la Falla Plaça Malva d'Alzira. Sóc fallera i allí em trobaràs amb molts altres xiquets i xiquetes.

Peter, potser per primera vegada en molts anys, notà com una espurna d'il·lusió que li va fer brillar els ulls amb un somriure de satisfacció que no li va impedir preguntar:

—Però què és una falla?

—No patisques, quan tornes t'ho explicaré tot. Ara ja és tard.

